

Primire la șeic

Este aproape miezul zilei la Tallil, Irak, locul unde se află dislocați militarii Batalionului 151 Infanterie „Lupii Negri”. Nivelul temperaturii se apropie de apogeu, într-o zi de martie care acasă, la Iași, nu s-a încumetat niciodată să treacă bariera de 30 de grade Celsius. În schimb aici, nu este deloc o îndrăzneală să faci cinci pași peste acest prag.

Patru transportoare amfibii blindate sunt încononate, nepăsătoare deocamdată la căldura irakiană. Pentru ele, greul va începe pe itinerarul de patrulare. Lângă mașinile de oțel sunt adunați în careu luptătorii ce urmează să execute misiunea. Puștile automate, căștile, vestele antiglonț și celelalte echipamente măresc cu peste treizeci de kilograme greutatea fiecărui militar.

Comandantul patrulei, locotenentul Ciprian Ignat, se asigură că fiecare subordonat știe ce are de făcut, își cunoaște locul și, în fiecare moment din desfășurarea acțiunii, știe să reacționeze la incidentele care pot apărea. Apoi preotul rostește o rugăciune pentru reușita misiunii. Se dă ordinul de imbarcare. Ne ocupăm fiecare locul repartizat. Patru este gata de începerea misiunii.

Astăzi, destinația este un sat aflat la aproximativ 40 de kilometri de bază. Itinerarul este cunoscut, dar vigilența nu trebuie să scadă nici o clipă. Orice moviță de pământ apărută pe marginea drumului, orice groapă care nu a mai fost zărită până acum sau orice licărire de lumină observată în deșert măresc atenția. Pentru

plutonierul-major Paul Însurățelu și pentru sergentul-major Sorin Mircea, ca de altfel pentru toți militarii din patrule, posibilele amenințări sunt dispozitivele explozive improvizate și atacurile cu foc direct ale insurgenților. Traseul și zona limitrofă sunt scrutate fără întrerupere. La cea mai mică bănuială, procedurile standard vor fi puse în aplicare. Din fericire, deocamdată singurele inconveniente sunt căldura și spațiul

reduc din interiorul blindatului. Ceva mai bine este sus, la militarii ieșiți prin trapele TAB-ului. Confortul este însă combătut de gradul de expunere și de încordarea necesară observării neîncetate.

Traseul este variat. Străbăteam când drumuri denivelate ce ne fac să ne simțim ca la rodeo, când asfaltul vreunei șosele modernizate. Numărul tot mai mare al unor musculițe supărătoare ne indică faptul că ne apropiem de Eufrat. Trecem podul strategic, timp în care ne salutăm și schimbăm câteva vorbe cu camarazii noștri care asigură paza. După încă zece minute ajungem la destinație.

Misiunea de astăzi are și o componentă CIMIC – cooperare civili-militari. Românii au finalizat deja în zonă două proiecte, așa încât suntem primiți de gazde cu brațele deschise. Șeicul general Abber al Shershah al Badri îi oferă comandantului Batalionului 151 Infanterie, locotenent-colonelul Dan Cișlariu, locul de onoare în casa de oaspeți.

Observăm la loc de cinste fanionul cu sigla

unității noastre. Fanionul a fost oferit de comandant fiului șeicului general, Uday, cu ocazia unei întâlniri anterioare.

Vizita are un dublu scop, ne precizează locotenent-colonelul Cișlariu. „Pe de o parte, colaborarea cu autoritățile locale pentru asigurarea securității contingentului nostru, iar pe de altă parte, identificarea nevoilor populației pentru a fi incluse într-un nou proiect de reconstrucție”.

În încăperea se află mai mulți lideri locali, toți interesați să atragă proiectele militarilor români în comunitățile pe care le reprezintă. Ofițerul CIMIC al batalionului, căpitanul Dan Crișan, este de la început abordat de câțiva conducători locali. Se cunosc bine. Ne dăm seama după salutarile prietenești și după zâmbetele ce par sincere. Merg apoi împreună să vadă cum decurg lucrurile la drumul care se construiește în apropiere, un alt proiect de reconstrucție coordonat de militarii români.

Finanțarea acestor proiecte este realizată de Coaliția Multinațională. Românii identifică nevoile populației, asigură sprijinul pentru realizarea documentației, fac propunerea, iar dacă se primește undă verde, urmăresc desfășurarea lucrărilor și fac plățile către contractori.

Discuțiile dintre comandantul batalionului și șeicul Abber decurg amiabil. Un băiat servește ceai irakian. Este tare și foarte dulce. Subiectele ating punctele de interes. Irakianul dă asigurări că în zona pe care o controlează nu vor fi probleme pentru militarii români. La rândul său, locotenent-colonelul Dan Cișlariu se interesează despre necesitățile localnicilor și despre cum pot fi aceștia ajutați. Se poartă discuții și despre viitoarele întâlniri. Comandantul primește o invitație de la unul dintre șeicii din zonă, recomandat de Abber al Shershah. Data vizitei va fi stabilită ulterior. La despărțire se oferă suveniruri. Pornim din nou la drum.

Traseul de întoarcere este diferit. Alte tufișuri, alți bolovani, alte gropi, alte griji. Temperatura este la maxima zilei. Traficul pe șosele s-a intensificat și el. Atenția este mărită. În scurt timp ieșim de pe artera principală și urmăm un drum accidentat mărginit de un canal cu apă stătută. Când și când întâlnim câte un localnic sau câte o mașină.

Ne apropiem de bază. „Salut” – ne întâmpină vesel un militar ugandez. Îi răspundem bucurându-ne. Atmosfera din transportoare se relaxează. Ne permitem chiar și câteva glume. Tot ce-și doresc acum plutonierul major Romeo Agafiței și caporalul Florin Chitic sunt dușul și odihna. Suntem toți în asentimentul lor. Militarii patrulei au mai bifat o misiune. Dar multe altele vor urma.

Pagină realizată de căpitan Adrian GÎTMAN

Lupii Negri, redutabili la fotbal și volei

Intensitatea și frecvența misiunilor desfășurate într-un teatru de operații duc la oboseală și chiar la epuizarea fizică și psihică a militarilor. Recuperarea, până la refacerea capacității de luptă, este o problemă ce stă mereu în atenția liderilor militari. Dacă pentru efortul fizic remediul este repausul, pentru detensionarea psihică metodele diferă de la individ la individ. Mă opresc în rândurile de față doar la activitățile sportive de masă, prilej de interacțiune socială, fortifiere a organismului și, de ce nu, de bună dispoziție.

În fiecare lună, responsabilii cu pregătirea fizică din baza militară de la Tallil, Irak, organizează competiții sportive la care participă echipe ale unităților dislocate aici. Martie a fost luna fotbalului și a voleiului, în ambele sporturi, Batalionul 151 Infanterie *Lupii Negri* dovedindu-se redutabil. Nu m-aș opri asupra rezultatelor și aspectelor tehnice pentru că, înainte de toate, câștigători ai acestor competiții sunt fairplayul și camaraderia. Însă prestația băieților noștri a fost una meritorie și trebuie apreciată.

La startul campionatului de volei s-au înscris douăsprezece echipe. Prin însuși sistemul de

joc, ce a dat și o a doua șansă echipelor care au pierdut un meci, a fost scos în evidență scopul acestui turneu – colegialitatea și legarea unor noi prietenii. Atmosfera a fost una destinsă, rolul arbitrilor fiind doar unul decorativ. Învinsă într-unul dintre jocuri, echipa noastră a profitat de sistemul competiției, revenind până în finală unde și-a luat revanșa. Cupa, medaliile, dar mai ales aplauzele și cuvintele frumoase care s-au auzit la sfârșitul campionatului, sunt răsplata voleibaliștilor români.

La fel de disputat a fost și campionatul de fotbal în sală. Cele zece echipe participante au fost repartizate în două grupe din care, mai departe, se calificau primele două locuri. Tradiția fotbalistică a românilor și-a spus cuvântul, chiar dacă mai noii practicanți ai *soccer* –ului, americanii, s-au dovedit a fi bine pregătiți. Cu patru victorii în grupă, câte una în semifinală și finală, echipa *Lupilor Negri* și-a adjudecat primul loc.

Cele două cupe sunt acum în vitrina de trofee a Batalionului 151 Infanterie. Sportivii noștri au promis că vor aduce lângă ele și celelalte trofee puse în joc, aici la Tallil, până la sfârșitul misiunii.

